

Arrest

nr. 302 146 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 23 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 29 maart 2021, samen met haar dochter S., diende op 31 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. In november 2021 beviel verzoekster van een dochter, Sa.

1.2. Op 23 december 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 23 december 2022 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 31/03/2021
Overdracht CGVS: 01/06/2021*

Op 22 november 2022 van 13.35 uur tot 17.25 uur had u een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), u werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Caroline Baudot loco meester Pascaline De Wolf, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben, tot de Jaaji-clan te behoren, en op [...] januari 1990 geboren te zijn in de stad Afgoye, in het gelijknamige district in de provincie Lower Shabelle. Sinds 2015 woonde u samen met uw huidige partner, M.(...) O.(...) H.(...), in de wijk Hawo Tako in Afgoye. Daarvoor woonde u van 2007 tot 2015 met uw eerste man, Y.(...) H.(...) A.(...), in het district Karaan in Mogadishu. Met uw eerste man hebt u drie zonen, M.(...), H.(...) en H.(...), die momenteel bij hun grootmoeder in Mogadishu wonen. Met uw tweede man hebt u twee dochters: S.(...) M.(...) A.(...) [...], die geboren werd in Afgoye en Sa.(...) M.(...) A.(...) [...], die op [...] november 2021 in Brussel geboren werd.

U hebt Somalië verlaten omdat u vreesde dat uw schoonfamilie uw dochter S.(...) ging besnijden. U werd in Somalië ook gediscrimineerd omwille van uw clan. Ook uw schoonfamilie vernederde u omdat u tot de Jaaji-clan behoorde.

Daarnaast had u een klein winkeltje in de stad waarvoor u belasting moest betalen aan zowel de overheid als Al Shabaab. Omdat u dat niet meer wilde doen vreesde u de overheid en Al Shabaab en besloot u het land te verlaten.

Op 20 maart 2021 nam u samen met uw twee dochters het vliegtuig van Somalië naar Kenia. Daar nam u een week later het vliegtuig naar een voor u onbekend land van waaruit u naar België vloog. Op 31 maart 2021 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Indien u zou moeten terugkeren naar uw land vreest u dat uw dochters S.(...) en Sa.(...) besneden zullen worden. Daarnaast heeft uw dochter Sa.(...) medische problemen waarvoor ze een specifieke behandeling nodig heeft.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: besnijdenisattesten van uzelf en uw beide dochters, een kaart van Gams op naam van uzelf en uw dochter S.(...), een brief van Gams, een geboortecertificaat van Sa.(...), een doktersattest voor S.(...).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land aannemelijk maakt. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uw land rechtvaardigt.

Wat betreft de discriminatie waar u naar eigen zeggen mee te maken kreeg wordt opgemerkt dat u, naast de vermeende problemen met uw schoonfamilie en het feit dat u soms werd uitgescholden of niet betaald werd als u sambusa's verkocht, geen enkel concreet feit kunt noemen waaruit blijkt dat u ooit persoonlijk problemen had omwille van het feit dat u tot de Jaaji-clan behoort (CGVS, p. 10). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u ondanks de beledigingen die u kreeg wel naar school kon gaan, een winkeltje kon uitbaten en voldoende middelen had om tussen Mogadishu en Afgoye te blijven reizen om uw kinderen te bezoeken (CGVS, p. 6, p. 12). Hieruit kan dan ook geen nood aan bescherming worden afgeleid.

Wat betreft de problemen met uw schoonfamilie zegt u dat ze u uitscholden, uitlachten en vernederden (CGVS, p. 16). U woonde echter jarenlang in uw wijk in hetzelfde huis als uw schoonfamilie (CGVS, p. 9). Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat u omwille van uw clan dermate ernstige problemen met hun had die de situatie voor u onleefbaar maakten.

Wat betreft uw problemen met de Somalische overheid, namelijk dat u belasting moet betalen, wordt opgemerkt dat het gaat om een verplichte bijdrage aan de overheid die iedereen moest betalen (CGVS, p. 14). Hoewel het belastingsysteem in Somalië misschien niet volledig geregulariseerd verloopt, noch door het verkozen orgaan in bepaalde regels werd vastgelegd, moet worden besloten dat het betalen van belasting geen verband heeft met de criteria van de Conventie van Genève, noch dat het betalen dermate grote impact op uw leven had dat het gelijkgesteld kan worden met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de zakawat die u aan Al Shabaab moest betalen betreft een soort belasting die door de groepering wordt opgeëist en die iedereen met een winkel of een bepaalde bron van inkomsten moet betalen (CGVS, p. 15). Hoewel verwerpelijk, betreft dit een feit van gemeenrecht en houdt het bijgevolg geen verband met de criteria van de Conventie van Genève. Dergelijke laakbare praktijken kaderen in de algemene situatie in uw land en zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het feit dat u zakawat moest betalen volstaat op zich aldus niet om in uw hoofde een gegronde vrees, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Bovendien wordt deze zakawat berekend op basis van inkomen en geeft u aan dat u jaarlijks betaalde (CGVS, p. 15). Hieruit kan dan ook geen vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat er zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Het afwezigheidsattest van de school van uw dochter S.(...) heeft geen invloed op uw beslissing. Het geboortecertificaat van Sa.(...) toont aan dat zij in België geboren werd en dat zij uw dochter is, informatie die in deze beslissing niet betwist wordt.

De besnijdenisattesten die u voorlegt tonen aan dat u besneden bent. Dat u besneden bent staat hier momenteel niet ter discussie, maar hieruit kan geen toekomstige vrees voor vervolging worden afgeleid. De kaarten van Gams op uw naam en op naam van uw dochter S.(...) tonen aan dat u bij de organisatie langsging, maar kunnen aan uw beslissing niets veranderen. De besnijdenisattesten van uw minderjarige dochters tonen aan dat zij niet besneden zijn. Uw dochters S.(...) en Sa.(...) krijgen in dit verband de vluchtelingenstatus toegekend.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werden S.(...) en Sa.(...) er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. De naam van S.(...) komt namelijk uitdrukkelijk voor op het document "bijlage 26", opgemaakt op 31 maart 2021 en gecorrigeerd op 28 mei 2021. Op 22 april 2022 werd ook uw dochter Sa.(...) officieel bij de procedure betrokken. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 22 november 2022 (CGVS, p. 12) vermeldde u het risico, wat hun betreft, op vrouwelijke genitale verminking. Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor S.(...) en Sa.(...) te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Voorts heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel

1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochters S.(...) of Sa.(...) bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Somalië krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, en de EUAA Country Guidance: Somalia van juni 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-somalia-2022> of op <https://euaa.europa.eu/>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit het EASO Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van 20 september 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_somalia_security_situation_20210920.pdf, en uit de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu van 9 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20220909.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab die plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de binnenlandse en internationale veiligheidstroepen, blijft de belangrijkste bron van het gewapende conflict. Ook chronische conflicten tussen gemeenschappen en politieke conflicten blijven een belangrijk destabiliserend element. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit voornoemde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mogadishu te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mogadishu via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Benadir/Mogadishu wordt in de EUAA Country Guidance Note van juni 2022 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau

van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Mogadishu een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu van 9 september 2022) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, toen de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouw- en vastgoedsector leven er op. Mogadishu blijft de belangrijkste economische hub in Somalië. Al-Shabaab heeft geen controle meer over Mogadishu maar blijft direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad.

De meeste door ACLED geregistreerde incidenten in Mogadishu die tijdens de verslagperiode van 1 januari 2022 tot en met 30 juni 2022 plaatsvonden, vallen onder de categorie battles (196). De hoofdstad wordt getroffen door schietincidenten tussen al-Shabaab en de veiligheidsdiensten en de ATMIS-troepen van het Oegandese leger. ACLED registreert ook schietpartijen tussen legereenheden onderling, het leger en de politie (hierbij worden soms clanmilities ingezet) en door onbekende gewapende groepen. Daarnaast gebeuren er gerichte moorden met vuurwapens, terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven (vooral autobommen), granaat- en morteraanvallen en aanslagen door al-Shabaab-zelfmoordterroristen. Een analyse van de door ACLED geregistreerde incidenten geeft aan dat er twee hoofdtypen van geweld zijn in Mogadishu in de verslagperiode: geweld door middel van vuurwapens (61 %) en granaten (26 %). Ze worden voornamelijk opgeëist door of toegeschreven aan al-Shabaab.

Al-Shabaab voert in Mogadishu doelgerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op onder meer binnen- en buitenlandse overheidsambtenaren, de aanwezige veiligheidstroepen, verkiezingsafgevaardigden, clanoudsten en zakenlui, en dit onder meer in het zwaarbewaakte Halane-complex in de buurt van de internationale luchthaven, in hotels waar onder andere regerings- en veiligheidspersoneel samenkomen, politiebureaus, aan kruispunten, controleposten en overheidsgebouwen. De geraadpleegde bronnen registreren ook geweldincidenten van ISS zoals granaataanvallen. Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende gewapende groepen.

Het langdurig verkiezingsproces heeft het politieke landschap en het veiligheidsklimaat gedestabiliseerd. Tijdens de verslagperiode gaat het aantal door ACLED geregistreerde geweldincidenten in stijgende lijn. Het geweld kent twee piekmomenten, namelijk in februari 2022 en april 2022. De maanden voorafgaand aan respectievelijk de parlementaire (april 2022) en presidentiële verkiezingen (15 mei 2022).

Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 73 incidenten als violence against civilians met 66 burgerdoden. Bijna alle incidenten in deze categorie zijn gerichte moorden met een vuurwapen. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/remote violence maakt in de huidige verslagperiode 66 doden, waarvan de meerderheid burgers. Het meeste burgerslachtoffers vallen in deze verslagperiode bij een IED-aanval door al-Shabaab op een konvoi van een privé-beveiligingsfirma op 12 januari 2022 waarbij 12 bewakingsagenten sterven en twee zelfmoordaanslagen: deze van 10 februari 2022, die verkiezingsafgevaardigden viseert, met naar schatting 6 burgerdoden en deze van 22 april 2022 waarbij een al-Shabaab-zelfmoordterrorist zich laat ontploffen in het Pescatore hotel waardoor 6 burgers en de al-Shabaabmilitant het leven laten.

Van januari 2022 tot 1 juli 2022 telt UNHCR 3.210 inwoners die in Mogadishu ontheemd worden, voornamelijk door de droogte en in mindere mate het geweld. De overgrote meerderheid van deze IDP's

zoekt een ander onderkomen in de stad zelf. Van de in totaal 809.000 nieuwe IDP's in Somalië registreert UNHCR in voornoemde periode 245.000 nieuwe ontheemden naar en in de regio Benadir.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Mogadishu. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Mogadishu vestigt.

Om te beginnen woonde u als tienermeisje gedurende drie jaar in Mogadishu en werkte u er als dienstvrouw voor een familie. Daarnaast ging u er in die periode ook naar school en leerde u er Somalisch, Arabisch en enkele woorden Engels lezen en schrijven. Uw moeder kende de familie waarbij u woonde en had geregeld dat u bij hun kon verblijven (CGVS, p. 12-13). Hieruit blijkt dan ook dat u al op jonge leeftijd in de stad woonde en er uw leven leidde.

Aansluitend op de periode dat u als dienstmeisje werkte huwde u in 2007 met uw eerste man, Y.(...) H.(...) A.(...), en ging u bij hem wonen in het district Karaan in Mogadishu. In 2011 scheidde u van Y.(...) en woonde u nog ongeveer vijf jaar samen met jullie kinderen in het huis van uw schoonmoeder. U verkocht in die periode sambusa's in de stad en zorgde op die manier voor een inkomen (CGVS, p. 6). Hieruit blijkt dan ook dat u zelfredzaam bent, dat u in Mogadishu uw leven had uitgebouwd en dat u in staat bent om in de stad te wonen en te werken.

Bovendien blijkt ook dat u doorheen de jaren regelmatig reisde tussen Afgoye en Mogadishu en wel vaker voor periodes van enkele weken bij uw kinderen in Mogadishu verbleef. Ook wonen er nog meerdere neven en nichten van uw vader in Karaan met wie u contact had wanneer u in Mogadishu was (CGVS, p. 20-21). Hieruit blijkt dan ook opnieuw dat u een sterke band heeft met de stad Mogadishu, dat u er een netwerk heeft en dat u er door de jaren heen veel tijd spendeerde.

Verder blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ dat uw huidige man, M.(...) O.(...) H.(...), in Mogadishu geboren werd en er tot op heden woont en jullie soms kwam bezoeken in Afgoye. Ook de vader van uw man, O.(...) H.(...) T.(...), werd in Mogadishu geboren en woont er nog steeds (verklaring DVZ, 28.05.2021). Waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ontkent dat uw man in Mogadishu woont en zegt dat hij bij jullie in Afgoye woonde wordt opgemerkt dat uw verklaringen strijdig zijn met wat u eerder verklaarde. Hiermee geconfronteerd antwoordt u naast de kwestie dat uw man werkt aan de bushalte (in Mogadishu) en naar Afgoye rijdt voor zijn werk. De protection officer herhaalt dat u eerder verklaarde dat M.(...) in Mogadishu woonde waarop u zegt dat u stress had ten tijde van uw interview bij de DVZ en ziek was (CGVS, p. 8). Dat volstaat echter niet om deze tegenstrijdigheid te verklaren en doet vermoeden dat uw man Mohamed wel degelijk in Mogadishu woont. Bovendien werd u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd hoe uw interview bij de DVZ gegaan was en of u er opmerkingen over had. U hebt daarop vermeld dat de naam van uw dochter S.(...) fout gespeld werd en dat er een fout staat in uw rijksregisternummer (CGVS, p. 5). Over de informatie van uw man hebt u niets gezegd, terwijl u hier toen wel de kans toe had.

Later tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt er doorgevraagd naar het familiaal netwerk van M.(...), van waar zijn familie is en wie van zijn familie in Mogadishu woont, waarop u opnieuw enkele keren naast de kwestie antwoordt om uiteindelijk te zeggen dat u zich bij de DVZ vergist hebt en bedoelde dat Y.(...) en zijn familie van Mogadishu afkomstig zijn en er wonen en dat het misschien een miscommunicatie was met de tolk waardoor er staat dat het om M.(...) ging (CGVS, p. 8). Dat vindt echter geen weerslag in het verslag van de DVZ. Bovendien hebt u bij de DVZ duidelijk vermeld dat het uw huidige man en zijn familie betrof aangezien u er nog uitdrukkelijk bij zei dat u al eerder getrouwd was, maar dat u van deze man gescheiden bent (verklaring DVZ, 28.05.2021). Er wordt dan ook vastgesteld dat u geen waarachtig zicht geeft op uw familiaal netwerk in Somalië en meer bepaald in de hoofdstad Mogadishu.

Het lijkt er immers op dat u wil verbergen dat u over een netwerk beschikt in de stad met het oog op het verkrijgen van een statuut van internationale bescherming.

Uw vage verklaringen later in het interview bevestigen de twijfels over de verblijfplaats van uw man. Aangezien uw man chauffeur was tussen Afgoye en Mogadishu wordt u gevraagd of hij dan soms in Mogadishu sliep. U zegt van wel, maar dat u hem niet vroeg waar hij geweest was omdat u hem niet dagelijks ging ondervragen. U wordt gevraagd of hij daar dan familie had en zegt dat u het niet weet omdat u ze nooit hebt gezien, maar waarschijnlijk wel (CGVS, p. 21). Met deze ontwijkende antwoorden weet u opnieuw geen duidelijk zicht te geven op de verblijfplaatsen van uw man of zijn familiaal netwerk in Mogadishu. Er wordt meer uitleg gevraagd maar u antwoordt opnieuw naast de kwestie door te zeggen dat een Somalische man het moeilijk vindt te zeggen waar hij is en blijft, dus dat u het liet zitten (CGVS, p. 21).

Tot slot geeft u aan dat u Mogadishu beter kent en dat u zich daar wel zou kunnen vestigen mochten uw man en familie daar ook wonen. U geeft aan dat u dat niet deed omdat het financieel niet ging en uw niet werkte. Aangezien u geen reëel zicht geeft op de verblijfplaats van uw man is er geen reden om aan te nemen dat u zich niet samen met hem in Mogadishu zou kunnen vestigen. Waar u zegt dat dit niet ging omwille van problemen met uw schoonfamilie die uw dochter wilde besnijden wordt opgemerkt dat dit een vrees betreft in hoofde van uw dochter(s), maar waaruit geen persoonlijke vrees in uw hoofde kan worden afgeleid (CGVS, p. 16).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mogadishu over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Evenzeer laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- “- artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;*
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);*
- artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- art. 48 tot art. 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna wet van 15 december 1980);*
- artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (“Kwalificatierichtlijn”)*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;*
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).”*

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.1. IN HOOFDORDE : ERKENNING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS (artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980)

a. De bestreden beslissing

- Asielmotieven

De asielmotieven van verzoekster zijn meervoudig:

- Discriminatie vanwege het toebehoren tot de Jaaji-clan (minderheidsclan)

Waar verwerende partij aangeeft dat verzoekster geen persoonlijke feiten naar voren brengt om deze discriminatie te illustreren, merkt men op dat dit een foutieve interpretatie van haar verklaringen inhoudt. Verzoekster vermeldde inderdaad specifiek voorbeelden van deze discriminatie die haar leven dagelijks moeilijk maakten (zowel in het gewone leven als tijdens het uitvoeren van haar professionele activiteit): nl. het continu uitschelden en het gebrek aan betaling vanwege sommige klanten die de clan van verzoekster ontdekten.

Verzoekster specificeert ook dat zelfs haar schoonfamilie haar uitschold, uitlachte, en vernederde.

“ik moest mijn mond houden of ik werd geslagen”, “als zij het niet deed, dan viel haar dochter me aan”, “haar dochter beet me ook eens in de vinger waardoor ik nu mijn vingertopje verloren ben” (p. 16 GV)

Deze verklaringen zijn nochtans vrij specifiek en behalen een vorm van regulariteit en intensiteit die dusdanig een vervolging uitmaken.

Verzoekster woonde jarenlang in hetzelfde huis als haar schoonfamilie omdat zij geen keuze had. Waar verwerende partij stelt dat deze situatie de drempel van onleefbaar niet haalt, merkt men ten eerste op dat verzoekster dit zo niet heeft verklaart en ten tweede dat de drempel van onleefbaarheid geen wettelijke voorwaarde inhoudt om een vervolging te zijn.

De vrees dient zodus als grond te worden beschouwd.

- Vrees als kleine handelaar omwille van de onvoorspelbare belastingen van de overheid en Al- Shabaab
Verwerende partij betwist niet dat verzoekster een kleine handel had en zo zaken verkocht. Zij betwist ook niet dat verzoekster ondergeschikt was aan vormen van belastingen, zowel vanwege de overheid als Al Shabaab opgeëist.

Voor de overheid merkt verwerende partij zelf op dat deze praktijk niet geregulariseerd is, half toegevend dus dat deze bestaat, vaak abusief kan worden uitgevoerd en er een gebrek aan controle is. Bovendien is de belasting zodanig onvoorspelbaar dat het bedrag kan variëren of vergroten en verzoekster tot onvrijwillige sluiting brengen.

Het feit dat deze belasting volledig vrijwillig en ongereguleerd is, is doorslaggevend om het tot een vervolging te kunnen evolueren.

De belasting van Al Shabaab is op haar beurt een vorm van financiële persecutie vanwege een terroristische organisatie. Het is niet omdat deze met regelmaat uitgevoerd wordt en gewoonlijk is voor de dorpelingen dat dit als gemeenrechtelijk gebanaliseerd dient te worden.

Verzoekster gaf aan hoe deze belasting soms twee keer per dag werd gevraagd. Er waren geen regels of wetten (p. 14). Bovendien kan de overheid iemand beschuldigen van aan Al Shabaab geld te betalen, waardoor verzoekster zich in een vicieuze cirkel zonder vorm van bescherming zou bevinden (p. 14 GV). Als Al Shabaab iets vraagt, mag je niet weigeren (p. 15 GV), “anders krijg je problemen”.

Verzoekster is in recht deze vervolging te laten gelden als asielmotief conform het Verdrag van Genève.

De regelmaat, onvoorspelbaarheid, druk en doodsb bedreigingen die gepaard gaan met de opeising van belasting maken de vervolging immers voldoende zwaarwichtig om de criteria van het Verdrag van Genève te ontmoeten.

- Besnijdenis van verzoeker

Men benadrukt opnieuw dat, overwegend verzoekster slachtoffer was van een genitale verminking type II, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

Dit artikel luidt als volgt: “het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (wij benadrukken).

In het licht van de neergelegde medische documenten kan niet worden betwist dat verzoekende partij reeds ernstig is vervolgd.

Wat betreft het concept van “vervolging” in de zin van artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève en de artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980, is het vandaag onbetwistbaar dat VGV en ander gendergerelateerd geweld, zoals verkrachting en intramaritaal geweld en/of geweld en discriminatie van vrouwen, als vervolging moeten worden beschouwd en dat vrouwen in sommige gevallen moeten worden beschouwd als een sociale groep in de zin van het Verdrag van Genève (zie onder meer CCE, n° 61 832

du 19 mai 2011 (+ geciteerde referenties) ; artikel 48/3, §2 van de wet van 15.12.1980 ; artikel 60 van de Convention d'Istanbul; ...).

Men herinnert verwerende partij eraan dat de besnijdenis niet rechtstreeks aangehaald werd als vervolging omwille van culturele redenen. Verzoekster werd hieraan op zeer jonge leeftijd ondergeschikt volgens de traditionele regels. Zij ging hier niet mee akkoord. Ze is zich bewust van de vervolging, het gevaar en de nefaste gevolgen, waardoor zij net een vrees uit in hoofde van haar dochters.

Het feit dat verzoekster zich verzet tegen de besnijdenis van haar dochters betekent dat zij de besnijdenis als ongegronde en onmenselijke vervolging beschouwt en staat gelijk aan het impliciet aanhalen van haar eigen besnijdenis als vervolging

- Vrees voor schoonfamilie (besnijdenis S.(...))

Verzoekster heeft ten tijde van haar persoonlijk onderhoud een vrees geuit ten aanzien van haar schoonfamilie omwille van de dreiging van besnijdenis voor haar dochtertje S.(...). Deze vrees werd vermenigvuldigd na de geboorte van S.(...), die in geval van terugkeer naar Somalië ook door de schoonfamilie zou worden besneden.

Ze gaf aan dat haar man haar hierin niet echt steunde en deze laatste de autoriteit van zijn gezin niet in vraag stelde

Hij kwam ook niet op voor verzoekster en de dochters (p. 12 GV).

Dit gevaar wordt niet betwist door verwerende partij aangezien de dochters van verzoekster, S.(...) en Sa.(...), beiden de vluchtelingenstatus verkregen.

Verwerende partij verliest in de eerste plaats uit het oog dat verzoekster in die omstandigheden onmogelijk kan terugkeren naar Somalië, zonder haar dochters die in België worden beschermd tegen de besnijdenis die zou uitgevoerd worden. Verzoekster heeft zich immers onttrokken aan de autoriteit van de schoonfamilie, met wie zij bovendien samenwoont. Zij heeft geweigerd te gehoorzamen aan oudere familieleden die nochtans geacht worden het gezag over haar te kunnen uitoefenen en heeft zich tegen de traditie en cultuur verzet door naar Europa te vluchten.

Zij kan niet terugkeren na op die manier te hebben gehandeld.

Haar schoonfamilie zou haar kunnen straffen omwille van dit gedrag, uit wraak en sanctie.

Verwerende partij heeft hier geen enkele rekening mee gehouden.

Bovendien is het niet duidelijk hoe de twee dochters van verzoekster, die een vluchtelingenstatus hebben verkregen in België, alleen in België zouden achterblijven in geval van vertrek van hun moeder, hun leven zullen leiden zonder hun moeder of enig familielid of familiaal referentiepersoon.

Niet alleen hebben ze al de kwetsbaarheid van asielzoeker te zijn geweest en een asielroute te hebben afgelegd in zeer moeilijke omstandigheden, maar bovendien zijn ze zodanig jong dat een scheiding met hun moeder, enige aanwezige ouder in België, volledig onevenredig en buiten proportie is.

Hierbij komt dat één van de dochters een hartprobleem heeft waardoor specifieke zorgen en een behandeling nodig

is. De aanwezigheid van een ouder is noodzakelijk (p. 16 GV).

Verwerende partij redeneert in schending met de beginsels van goede administratie betreffende evenredigheid.

Tenslotte is het scheiden van de twee zeer jonge dochters met hun moeder onverenigbaar met artikel 8 EVRM die het familiale leven dient te beschermen.

Er is geen twijfel over het feit dat verzoekster deel uitmaakt van een gezin, die tegenpartij duidelijk heeft geïdentificeerd:

[citaat UNHCR, "The 'Essential Right' to Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection in the Context of Family Reunification", § 8]

Artikel 8 van het EVRM stelt dat:

[citaat voormeld artikel]

Ter herinnering, is het principe van gezinseenheid:

[citaat UNHCR, "Summary Conclusions, Family Unity", § 1]

Men dient de toepassing van dit principe in de asielcontext te benadrukken. Het is niet voldoende dat tegenpartij zich beperkt tot het eenvoudig bemerken dat in de asielprocedure het fundamentele recht, bepaald in artikel 8 van het EVRM, geen toepassing vindt.

[citaat Jastram and Newland, "Family Unity and Refugee Protection" p. 555-603]

Gezinseenheid vindt haar basis in het feit dat het gezin als een groep kan worden beschouwd die het recht heeft om samen te leven en niet uit elkaar mag worden gehaald ten gevolge van een abusief tussen komen van een Staat.

Dit fundamenteel recht, die dient te worden beschermd, wordt in meerdere internationale teksten behandeld :

[citaat niet-gespecificeerde bron]

Het is belangrijk te benadrukken dat:

[Ibid.]

Meer nog:

[Ibid.]

Er kan ernstig getwijfeld worden aan het feit dat tegenpartij in huidige zaak een oordeel heeft geveld dat in het beste belang is van het kind, aangezien dit oordeel (bestreden beslissing) inhoudt dat het kind van zijn moeder zal worden gescheiden, terwijl hij het, internationaal gegarandeerd recht heeft om bij zijn ouders te blijven en door hen verzorgd te worden.

Ter herinnering wordt het belang van het kind ook behandeld in het artikel 24 van de Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 22bis van de Grondwet.

Daarenboven,

[UNHCR, "Summary Conclusions, Family Unity » § 5]

De grens van de positieve verplichting en negatieve verplichting van de Staten blijft binnen de eigen appreciatiemarge van deze laatste. Er bestaan geen exacte definities van deze principes. Een balans van de aanwezige belangen moet voordien worden uitgevoerd.

De rechtspraak van de RVV heeft al erkend dat een kind of een ander familielid een erkende vluchteling recht heeft op familie eenheid met deze laatste zonder effectief een eigen vrees aan te halen. Dit op voorwaarde dat het kind of het familielid ten laste valt van de erkende vluchteling.

[citaat RvV 24 oktober 2013, nr. 112 644]

In casu zorgt de moeder voor haar twee minderjarige dochters.

De afgeleide vluchtelingenstatus is een concept dat al eerder werd erkend door Uw Raad :

[citaat "C. FLAMAND, "L'unité familiale, un droit de réfugié", RDE 2014, n°177, Executive Committee of the dist. High Commissioner's Programme, restricted EC/49/SC/CRP.144" van juni 1999]

Uw Raad heeft de mogelijkheid om deze afgeleide vluchtelingenstatus in volle rechtsmacht toe te kennen krachtens artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn (2011/95/EC) dat als volgt stelt :

[citaat voormeld artikel]

Rekening houdend met alle voorgaande opmerkingen, dient verzoekster het vluchtelingenstatus te verkrijgen, net zoals haar dochters.

- Intern vestigingsalternatief

Verwerende partij suggereert dat een intern vestigingsalternatief mogelijk is voor verzoekster in Mogadishu.

Men dient in eerste instantie theoretisch terug te komen op het mechanisme van het intern vestigingsalternatief of beschermingsalternatief.

Het intern beschermingsalternatief wordt niet behandeld in het Vluchtelingenverdrag. Het UNHCR, echter, heeft algemene richtlijnen gepubliceerd in 2003 die betrekking hebben tot het toepassen van het intern beschermingsalternatief.

Het principe werd eveneens ontwikkeld in een aantal nationale wetsstelsels, zoals dat van België.

Het concept wordt inderdaad hernomen in het artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet.

[citaat voormeld artikel]

Uw Raad stelde in dit verband reeds dat:

[citaat RvV 27 februari 2019, nr. 217 609]

Gebaseerd op de praktijk van de CGVS, Uw Raad en op de bovenvermelde wetsbepaling, stellen we vast dat er twee voorwaarden worden getoetst voordat het beschermingsalternatief kan worden toegepast, nl. de redelijkheid en de relevantie (toegankelijkheid).

De toegankelijkheid

Bij het nagaan of het beschermingsalternatief toegankelijk is, gelden twee criteria :

- Is de plaats veilig te bereiken ?

- Zijn er juridische obstakels voor een hervestiging ?

Zoals de UNHCR-richtlijnen vermelden :

[citaat <https://www.refworld.org/docid/3fb9f5344.html>, § 10-12]

In het arrest n° 126 781 van de RVV wordt de reis tot het intern vestigingsalternatief, die veilig en wettig moet gebeuren, duidelijk tot één van de essentiële voorwaarden geteld door de Raad.

[citaat voormeld arrest]

Hetzelfde volgt uit het arrest n° 135 084:

[citaat voormeld arrest]

Ook in het arrest n°140707 van de RVV wordt deze omstandigheid uitvoerig behandeld:

[citaat voormeld arrest]

In bovenvermelde zaak werd de beslissing vernietigd.

In het arrest n° 126 781 herinnert de Raad eraan dat de informatie betreffende de veiligheidssituatie van de zones in kwestie actueel moeten zijn.

[citaat voormeld arrest]

Ook hier werd het dossier teruggestuurd naar de CGVS.

In bestreden beslissing overtuigt verwerende partij geenszins hoe Mogadishu op een veilige manier zou kunnen bereikt worden.

De motivatie getuigt geenszins van een diepgaande analyse over op welke veilige en legale manier verzoeker zich zou kunnen begeven vanuit België naar Mogadishu.

De redelijkheid

Het nagaan of het beschermingsalternatief redelijk is houdt in om bepaalde aspecten in de regio zelf te bestuderen :

[citaat
http://www.cbarbchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/BCHVjuni2014_Observatie_%20IVA_Afghanistan.pdf]

In deze context wordt er ook nagegaan of de verzoeker een sociaal netwerk heeft in de voorgestelde regio.

De UNHCR geeft licht op wat het examen tot redelijkheid veronderstelt.

[citaat <https://www.refworld.org/docid/3fb9f5344.html>, § 22-30]

In verband met het sociaal netwerk, herinneren we de Raad eraan dat de UNHCR het volgende vaststelt:

[citaat
http://www.cbarbchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/BCHVjuni2014_Observatie_%20IVA_Afghanistan.pdf]

Men dient in dit verband op te merken dat verzoekster aangaf dat haar (tweede) man niet van Mogadishu was. Dit werd zo genoteerd bij het DVZ-verhoor maar is manifest een foutief opgenomen indicatie (p. 8 GV). Hieromtrent antwoordt verzoekster niet naast de kwestie op de vraag van verwerende partij, ze verklaart dat zij dacht dat het over Y.(...) ging tijdens dat eerste verhoor.

De familie van haar tweede man is van Afgoye en woont ook niet in Mogadishu (p. 9 GV).

Bovendien verklaart verzoekster zijn familie niet goed te kennen.

Tenslotte herinnert men verwerende partij aan het feit dat verzoekster haar schoonfamilie vreesde en van hen weg vluchtte. Ze was dus ongehoorzaam en onttrok zich aan hun gezag en aan de traditie.

In deze omstandigheden is het weinig probabel dat zij op haar schoonfamilie zal kunnen rekenen om een leven op te bouwen in Mogadishu, buiten haar regio van afkomst.

Ook de familie van verzoekster zelf woont in Afgoye (p. 9 GV).

Verzoekster verklaarde zelf dat ze zich in Mogadishu had willen vestigen maar dat dit financieel onmogelijk was. Ze kon geen woonplaats betalen en had reeds veel problemen gehad met haar schoonfamilie (p. 16 GV).

Verwerende partij houdt hier helemaal geen rekening mee.

Hier komt nog bij dat indien Uw Raad stelt dat verzoekster zich alleen kan vestigen in Mogadishu, zij nog altijd kan vervolgd worden door haar schoonfamilie maar ook gediscrimineerd kan worden door het toebehoren aan de minderheidsclan. Verzoeksters asielmotieven zullen dus blijven bestaan in Mogadishu, waardoor dit in geen geval een potentieel vestigingsalternatief inhoudt.

Het staat vast dat indien verzoekster verplicht wordt zich te vestigen in Mogadishu, zij ongetwijfeld een bijzonder moeilijke socio-economische situatie zal ervaren.

Zo zal zij bv. weinig kans hebben op werkgelegenheid krijgen in de stad.

Men dient verwerende partij eraan te herinneren dat ze omtrent het IVA enige bewijslast heeft, waardoor zij haar beslissing moet rechtvaardigen met overtuigende elementen. Uit bovenstaande informatie blijkt dat verzoekster zich niet durabel en zonder een buitensporige socio-economische situatie tegemoet te gaan, zich zal kunnen vestigen in Mogadishu.

UNHCR vereist duidelijk dat het IVA feitelijk leefbaar is, dat de fundamentele rechten er praktisch beschikbaar zijn, dat er behoorlijke socio-economische levensomstandigheden zijn en dat het alternatief duurzaam en voorzienbaar is.

De situatie van verzoekster en de desbetreffende motivatie van verwerende partij beantwoordt geenszins aan deze voorwaarden.

Niet alleen werd door verwerende partij op geen enkele overtuigende wijze aangetoond dat verzoekster zou kunnen rekenen op ondersteuning van een netwerk of terecht kan op de arbeidsmarkt, daarnaast brengt zij ook geen enkele bruikbare informatie aan over mogelijke toegang tot huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg, levensmiddelen en andere basisrechten.

Uit de beschikbare informatie hieronder blijkt dat door hervestiging in de steden de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk komt te staan en er humanitaire noden ontstaan.

Naast de erbarmelijke socio-economische omstandigheden in Mogadishu wenst verzoekster er op te wijzen dat IDPs zich in een bijzonder kwetsbare situatie bevinden, en dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDPs terechtkomen, in het bijzonder wanneer zij zoals verzoekster niet kunnen terugvallen op een duurzaam steunnetwerk, en er geen specifieke accommodatie vooraf werd vastgelegd. Zij zijn dan ook extra vatbaar voor de slechte omstandigheden in de stad.

Uit de meest recente informatie blijkt niet dat de dramatische socio-economische toestand ondertussen zou zijn verbeterd, wel integendeel.

b. Kwetsbaarheid van verzoekster

Artikel 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)

("Kwalificatierichtlijn") bepaalt :

[citaat voormeld artikel, § 3]

Dezelfde bepaling verplicht de lidstaten rekening te houden met de specifieke situatie van de persoon dat wordt vastgesteld na een individuele beoordeling (Zie §4 van artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn).

Artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn voorziet in een individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, waarbij onder andere rekening gehouden wordt met :

[citaat voormeld artikel]

In casu, moet redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoekster een heel kwetsbaar profiel heeft.

Er dient ook rekening gehouden worden met het feit dat verzoekster in Somalië een genitale verminking heeft ondergaan. Genitale verminkingen vormen echter een schending van artikel 3 van het EVRM.

Rekening houdend met al deze elementen, is het vanzelfsprekend dat verzoekster heel kwetsbaar is.

Deze elementen van kwetsbaarheid kunnen duidelijk een impact gehad hebben op de herinneringen van verzoekster aan wat zij meegemaakt heeft in Somalië. Inderdaad :

[citaat CBARF-BCHV, "Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure" van juni 2013, p. 16]

De verschillende elementen die de kwetsbaarheid van verzoekster uitleggen, en in het bijzonder haar jonge leeftijd, spelen ook een belangrijke rol bij de analyse van het dossier.

Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij onvoldoende rekening gehouden heeft met al deze elementen.

c. Voordeel van twijfel

Artikel 48/6 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat :

[citaat voormeld artikel]

Het CGVS weigert echter om het voordeel van twijfel te gunnen aan verzoekster, ondanks de ernst van de ingeroepen vrees.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat, zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle incoherenties weg te nemen:

[citaat VBC 16 november 2009, RvV 28 januari 2009, nr. 22.144 en RvV 2 oktober 2008, nr. 16.891]

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk kan zijn om de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad,

[citaat Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, punt 203, p. 33]

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming :

[RvV 2 oktober 2008, nr. 891]

Gelet op de verschillende elementen die hierboven werden aangehaald, moest men op zijn minst het voordeel van twijfel gunnen aan verzoekster.

d. Conclusie

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat verwerende partij de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 schendt.

Verwerende partij weigert het verzoek om internationale bescherming van verzoekster omwille van de ongeloofwaardigheid van de herkomst van verzoekster, maar heeft de uiteindelijke nood aan bescherming niet geëvalueerd.

Verzoekster vreest terug te keren naar Somalië, omwille van de problemen die zij er gekend heeft.

Verder is het helemaal onmogelijk voor verzoekster om terug te keren bij volledig gebrek aan sociaal netwerk.

Uiteindelijk vreest zij ook de algemene veiligheidssituatie in Somalië.

II.2. IN ONDERGESCHIKTE ORDE : TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS (artikel 48/4 van de wet van 15).

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

[citaat voormeld artikel]

De inhoud van de wet van 15 december 1980 weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Artikel 2 EVRM bepaalt :

[citaat voormeld artikel]

Artikel 3 EVRM bepaalt:

[citaat voormeld artikel]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als één van de meest fundamentele artikelen: "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren" (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91).

Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Belgische Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het leven van verzoekster in gevaar gebracht zou worden, bijvoorbeeld in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

In casu, vreest verzoekster, in haar hoofde, onmenselijke of vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Somalië, aangezien zij uit een district komt waar Al-Shabaab nog steeds aan de macht is. Verder hebben zij in Somalië bijna geen sociaal netwerk meer en hebben bijgevolg geen realistische hervestigingsmogelijkheden. Ongeacht hun regio van herkomst, kunnen zij dus niet teruggestuurd worden naar Somalië. De situatie in Somalië is, over het algemeen, nog steeds zorgwekkend. Dit wordt ook bevestigd door de verwerende partij die meent dat de algemene veiligheidssituatie in Somalië nog grotendeels wordt bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict."

2.1.2. In een aanvullende nota van 25 januari 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het UNHCR-rapport "International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van september 2022 ;
- het EUAA-rapport "Country Guidance : Somalia" van augustus 2023;
- het EUAA-rapport "Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation" van februari 2023;
- het EUAA-rapport "Country of Origin Information Query : Somalia – Security situation update" van 17 mei 2023;
- de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 23 oktober 2023 (update);
- de COI Focus "Somalië : Overzicht van veiligheidsincidenten" van 21 december 2023 van Cedoca.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutive werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Allereerst merkt de Raad op dat verzoekster wel degelijk tijdens het persoonlijk onderhoud melding heeft gemaakt van persoonlijke feiten ter illustratie van de discriminatie die zij onderging omwille van haar toebehoren tot de Jaaji-clan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10). De Raad acht deze feiten, namelijk het uitschelden, het gebrek aan betalingen van sommige klanten en de pesterijen van haar schoonfamilie echter onvoldoende om te spreken van een vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. *In casu* ging verzoekster, ondanks de discriminatie die zij onderging, wel naar school en baatte zij een winkeltje uit. Ook had zij voldoende middelen om tussen Mogadishu en Afgoye te blijven reizen om haar kinderen te bezoeken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12) en woonde zij ondanks de pesterijen van haar schoonfamilie jarenlang in hetzelfde huis samen met hen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9). Uit het bovenstaande kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster omwille van haar clan dermate ernstige problemen had die haar situatie onleefbaar maakten.

Verzoekster betoogt verder in haar verzoekschrift dat de belasting van Al Shabaab een vorm van financiële persecutie is vanwege een terroristische organisatie. Verzoekster stelt dat het niet is omdat deze met regelmaat wordt uitgevoerd en “gewoonlijk” is voor de dorpingen dat deze als gemeenrechtelijk gebanaliseerd dient te worden. De Raad treedt de bestreden beslissing echter bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“Ook de zakawat die u aan Al Shabaab moest betalen betreft een soort belasting die door de groepering wordt opgeëist en die iedereen met een winkel of een bepaalde bron van inkomsten moet betalen (CGVS, p. 15). Hoewel verwerpelijk, betreft dit een feit van gemeenrecht en houdt het bijgevolg geen verband met de criteria van de Conventie van Genève. Dergelijke laakbare praktijken kaderen in de algemene situatie in uw land en zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het feit dat u zakawat moest betalen volstaat op zich aldus niet om in uw hoofde een gegronde vrees, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Bovendien wordt deze zakawat berekend op basis van inkomen en geeft u aan dat u jaarlijks betaalde (CGVS, p. 15). Hieruit kan dan ook geen vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid.”

In zoverre verzoekster haar eigen vrouwelijke genitale verminking (verder: VGV) aanhaalt als een gegronde vrees voor vervolging, benadrukt de Raad dat deze niet betwijfeld wordt. Verzoeksters VGV is echter al voltrokken, waardoor er duidelijke aanwijzingen zijn dat deze zich niet opnieuw zal voordoen. Verder merkt de Raad op dat verzoekster noch bij aanvang van de procedure noch tijdens het persoonlijk onderhoud enige vrees voor vervolging omwille van haar VGV in haar land van herkomst heeft opgeworpen. Indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk verwacht worden dit te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de autoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Verzoekster kan “culturele redenen” aldus niet opwerpen als verschoning voor het feit dat zij haar VGV als vrees voor vervolging niet rechtstreeks heeft aangehaald. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV. Waar verzoekster bijkomend nog verwijst naar haar VGV om haar kwetsbaar profiel aan te tonen en stelt dat dit duidelijk een impact heeft gehad op haar herinneringen, wijst de Raad erop dat verzoekster op geen enkele manier staft dat haar cognitieve vermogens in die mate zijn aangetast door haar VGV dat zij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure. De Raad treedt de bestreden beslissing aldus bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen

vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster betoogt verder dat haar twee dochters beiden de vluchtelingenstatus verkregen en zij onmogelijk naar Somalië kan terugkeren zonder hen. De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van het verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet. Uit het arrest *“Ahmedbekova”* blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn *“ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijftitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.”* Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, *“N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov”*, overweging 48 e.v. en 68).

Verzoekster kan zich aldus niet steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochters teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Een schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU en artikel 22bis van de Grondwet kan evenmin worden aangenomen. De algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoekster nog aanvoert dat het hoger belang van het kind zal worden geschonden door de bestreden beslissing, omdat deze inhoudt dat de kinderen van hun moeder worden gescheiden, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee geen nood aan internationale bescherming aantoonst. *In casu* werd geen beslissing genomen over verzoeksters dochters, noch een verwijderingsbeslissing door de minister of zijn gemachtigde, zodat het betoog op dit punt niet dienstig is.

Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden en een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, voorligt. Een loutere weigeringsbeslissing

van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen op geen enkele wijze een inmenging in verzoeksters gezinsleven in, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

Waar verzoekster stelt dat één van haar dochters een hartprobleem heeft waardoor ze specifieke zorgen en behandeling nodig heeft en de aanwezigheid van een ouder aldus noodzakelijk is, herhaalt de Raad dat het aan de verzoekster is om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

In zoverre verzoekster een vrees ten aanzien van haar schoonfamilie aanhaalt omdat zij heeft geweigerd te gehoorzamen aan oudere familieleden en zich tegen de traditie en cultuur heeft verzet door naar Europa te vluchten, wijst de Raad erop dat dit een louter hypothetische situatie is die niet kan aanzien worden als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet verzoekster de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, wijst de Raad op het volgende.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "*conflict-affected areas*" afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming, omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de "*EUAA Country Guidance: Somalia*" van augustus 2023 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de "*EUAA Country Guidance: Somalia*" wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering Al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en

internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen Al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen Al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar Al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, Al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Verzoekster is afkomstig uit Afgoye in het gelijknamige district in de provincie Lower Shabelle.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de bijgebrachte en geciteerde landeninformatie blijkt dat de situatie van willekeurig geweld in de regio Afgoye in de provincie Lower Shabelle niet dermate hoog is dat dit een reëel risico op ernstige schade impliceert in toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, er in Somalië geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Somalië, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Somalia*" van augustus 2023.

Verzoekster beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoekster beroept zich evenmin op een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In deze situatie is het niet nodig om het intern vestigingsalternatief in Mogadishu nog te beoordelen.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP